

Въ този свърхкултуренъ вѣкъ
не тѣжи, че си човѣкъ —
смѣхъ отъ танковетъ въ хоръ
глѣхне въ синия просторъ.

Где погледнешъ, где поспрешъ —
алчностъ, кражби и грабежъ,
гдето свърнешъ — все тегла,
все незгоди — тра-ла-ла. . .

И писателтъ у насъ
блѣе, смѣе се въ екстазъ,
а Парнаскиятъ съюзъ
пѣшка, като мѣшествъ тузъ.

Пишешъ — значи си поетъ,
а това е цѣлъ късметъ.
Свий се кротичко и блѣй,
ще доблѣшъ — юбилей.

Та нима не е късметъ —
самъ писателъ и поетъ,
да пълзишъ напредъ, назадъ
и да чакашъ — благодать.

Прихвани се тукъ и хопъ —
подскокни, мой братко — шопъ.
Две напредъ, по три назадъ —
скачай и подгъвай вратъ.

Думба, лумба, думба-ба —
тазъ човѣшката сѣдба
вѣчно въ пленъ е на смѣха,
хопа — тропай, и-ха-ха.